

REPUBLIKA HRVATSKA

Općinski sud u Crikvenici - Stalna služba u Krku

Bodulska 2/d

51500 Krk

Poslovni broj: P-170/2023-33

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Crikvenici, Stalna služba u Krku, po sucu Nataliji Denona, u pravnoj stvari tužitelja Ivana Žužića, OIB 83590627084, Porat 301, 51511 Porat, protiv tuženika 1. Bernobić Marije, Braće Stipčić 41, 51000 Rijeka, kao slijednice iza pok. Keršovnik Luce rođ. Mršić, Palestina; 2. Josipa Mršića, Milohnići 39, 51500 Krk (u zemljišnim knjigama upisan kao Mršić Josip pok. Ivana. Milohnići), utužen osobno i kao slijednik iza pok. Nenadić Kate ž. Ivana r. Mršić, SAD i Mršić Lucije ud. Marka r. Mršić, Milohnići; 3. Marije Justinić, B. Župana 9, 51511 Malinska; 4. Alda Milohnića, Janka Polića Kamova 17, 51000 Rijeka; 5. Melite Milohnić, Antuna Barca 9, 51000 Rijeka; 6. Deana Milohnića, Kumičićeva 43, 51000 Rijeka; 7. Brigitte Šprohar, Omišalj, Medrmunići 5, 51511 Malinska, tuženici od 3 do 7 kao slijednici iza pok. Milohnić Mare ž. Petra, Milohnići i Mršić Lucije ud. Marka r. Mršić, Milohnići; 8. Ivanke Marinković, Brzac 37, 51500 Krk, kao slijednice pok. Kate Brzac od Ivana, Brzac 37 i Brzac Ivana iz Krka, Lovorik; 9. Marijana Polonija, Brzac 39, 51500 Krk, kao slijednik pok. Polonijo Marije ž. Josipa, Rijeka; 10. Amande Nicole Mrsic, OIB 93564062104, 2389 Wakefield Drive, BC V2Y IB3 Langley, zastupane po privremenoj zastupnici Dunji Kreso, odvjetnici iz Krka; 11. Kriste Page Mrsic, OIB 31346290602, 2389 Wakefield Drive, BC V2Y IB3 Langley, zastupane po privremenoj zastupnici Dunji Kreso, odvjetnici iz Krka; 12. Marice Mršić, Brzac 57, 51500 Krk, kao slijednice iza pok. Mršić Josipa pok. Ivana, Kanada, radi utvrđenja prava vlasništva nekretnine, nakon održane glavne i javne usmene rasprave, zaključene 8. travnja 2026., javno objavivši odluku 21. travnja 2026.,

p r e s u d i o j e

Utvrđuje se da je tužitelj Žužić Ivan, Porat 30/1, Malinska 51511 OIB: 83590627084, stekao pravo vlasništva na nekretninama oznake z.č. 837/6, 837/7 i 837/8, sve k.o. Poljica, te se ovlašćuje da temeljem ove presude, a po njezinoj pravomoćnosti, izvrši uknjižbu prava vlasništva na svoje ime uz istovremeni izbris svih uknjiženih suvlasnika.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana 20. veljače 2023. podnio pred ovim sudom tužbu protiv uvodno navedenih tuženika radi utvrđenja prava vlasništva na k.č.br. 837/6, 837/7 i 837/8, sve k.o. Poljica, a koji je tužbeni zahtjev, sadržaja kao u izreci ove presude, konačno precizirao na posljednjem ročištu 8. travnja 2026. godine. U tužbi je naveo da je stvarni vlasnik navedenih nekretnina, koje da u naravi predstavljaju maslinik površine 1798 m² pod nazivom Žigulja, budući da je iste naslijedio od svoje majke pok. Katarine Žužić, i to temeljem rješenja o nasljeđivanju, poslovni broj O-110/14-14, te temeljem diobe sa svojom sestrom Marijom Bernobić. U katastarskom operatu da je upisana Milohnić Mare, sestra pok. Žužić Katarine, međutim, diobom između Milohnić Mare i Žužić Katarine, i to nakon smrti njihovih roditelja, predmetne nekretnine da su pripale njegovoj majci Žužić Katarini. Budući da se nalazi u dugogodišnjem, nesmetanom posjedu utuženih čestica, i to više od 50 godina, predložio je da ovaj sud, nakon provedenog dokaznog postupka, donese presudu kojom će usvojiti tužbeni zahtjev sadržaja kao u izreci ove presude.

2. Predmetna tužba dostavljena je svim tuženicima, te nitko od tuženika, osim tuženica Amande Nicole Mrsic i Kriste Page Mrsic, nije osporio tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja. Naime, tuženicama Amandi Nicole Mrsic i Kristi Page Mrsic postavljen je privremeni zastupnik u osobi odvjetnice Dunje Kreso, koja je po primitku tužbe podnijela odgovoru na tužbu dana 16. veljače 2026. U citiranom odgovoru tuženice su prije svega prigovorile pasivnoj legitimaciji tuženika od 3 do 7, uz obrazloženje da tužitelj nije ničim dokazao sa su navedeni tuženici slijednici pok. Milohnić Mare i Mršić Lucije. Nadalje, usprotivile su se izvođenju dokaza po tužitelju, poglavito saslušanju predloženih svjedoka na okolnost diobe, držeći da se dioba može dokazati isključivo pisanom ispravom. Također su navele da je javnobilježničko rješenje o nasljeđivanju iza pok. Žužić Katarine u koje su unesene nekretnine koje su predmet ovog postupka nezakonito, jer da iste nisu bile knjižno vlasništvo pok. ostaviteljice, a isto tako su navele da je povijest promjena na katastarskim česticama suprotan tvrdnjama tužitelja, budući da je iz te isprave razvidno da je tužitelju pripala samo jedna nekretnina iza pok. Milohnić Petra, i to k.č.br. 1056/4, k.o. Poljica. U tom pravcu tuženice su dostavile u sudski spis rješenje o nasljeđivanju iza pok. Milohnić Petra pod. Petra i pok. Mare r. Skočigorić, poslovni broj O-144/89, na temelju kojeg su nekretnine u katastarskom operatu prenesene na Milohnić Maru ud. Petra, te predložile da su sud ispita predmetnu tužbu i tužbeni zahtjev, te potom istu odbije kao neosnovanu.

3. Tijekom postupka sud je izveo sve predložene dokaze, pa je tako izvršio uvid u svu dostavljenu materijalnu dokumentaciju, saslušao svjedoka Dragana Petrovića, tuženicu Mariju Bernobić i tužitelja kao stranku.

4. Iz dostavljenog vlasničkog lista za predmetne nekretnine razvidno je da su kao zemljišnoknjižni suvlasnici na predmetnim nekretninama upisani tuženici i njihovi zemljišnoknjižni prednici koji su navedeni u tužbi. U tom pravcu, a odnosu na istaknuti prigovor promašene pasivne legitimacije, ovaj sud drži da se predmetni

prigovor prije svega temelji na razlozima koji se ne tiču tuženica Amande Nicole Mrsic i Kriste Page Mrsic, budući da iste nisu prigovorile svojem sljedništvu iza pok. Mršić Petra pok. Ivana i Mršić Mirka pok. Ivana iz Kanade, već sljedništvu tuženika pod 3 do 7, koji pak tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja, a time i svoju legitimaciju u postupku, nisu osporili. Osim toga, radi se o paušalnom prigovoru, jer tuženice Amanda Nicole Mrsic i Krista Page Mrsic, ukoliko već smatraju da tuženici od 3 do 7 nisu slijednici iza pok. Milohnić Lucije i Milohnić Mare, tada su te tvrdnje trebale i dokazati u smislu čl. 219. Zakona o parničnom postupku, a što iste nisu učinile (isto tako i u presudi ŽS Osijek, poslovni broj GŽ-2293/2017, od 14. ožujka 2019.). Slijedom navedenog, istaknuti prigovor nije prihvaćen, te je isti odbijen kao neosnovan.

5. Nadalje, izvršen je uvid u posjedovni list broj 152, k.o. Poljica i povijest promjena Odjela za katastar nekretnina Krk od 20.04.2021., iz kojeg proizlazi da su utužene čestice od osnutka katastarskog operata bile upisane kao posjed pok. Milohnić Petra pok. Petra (PL broj 152), te da su 1996. godine, i to temeljem nasljedstva (Z-2073/93), prešle na ime pok. Milohnić Mare ud. Petra r. Mršić.

6. Iz rješenja o nasljeđivanju, poslovni broj O-110/14, koje je doneseno u ostavinskom postupku iza pok. Katarine Žužić, majke tužitelja, proizlazi da su utužene nekretnine, i to kao pravo posjeda, tj. kao izvanknjižno vlasništvo, prešle temeljem zakona i sporazuma o diobi na tužitelja Ivana Žužića (nekretnine pod I. B) u cijelosti.

7. Uvidom u rješenje o nasljeđivanju iza pok. Milohnić Mare rođ. Mršić, koja je preminula 2001., a u kojem nisu navedene predmetne nekretnine kao ostavinska imovina pok. ostaviteljice, proizlazi da su istu naslijedila njezina djeca Milohnić Josip, Justinić Marija, Milohnić Lucija i Milohnić - Topić Vjera, a iz rješenja o nasljeđivanju, poslovni broj O-144/89, koje je doneseno iza smrti pok. Milohnić Petra pok. Petra, proizlazi da je njegovim nasljednikom, i to temeljem zakona i ustupa zakonskih nasljednika Milohnić Josipa, Milohnić Vjere – Marice, Justinić Marije i Milohnić Lucije, proglašena supruga pok. ostavitelja Milohnić Mare rođ. Mršić ud. Petra.

8. Iz iskaza svjedoka Dragana Petrovića proizlazi da je isti susjed stranaka, a da je njegova supruga suvlasnica jednog terena koji graniči sa utuženim nekretninama tužitelja koje da u naravi predstavljaju maslinike. Svjedok da unazad 11 godina stalno boravi na Krku i da je u tom razdoblju često viđao tužitelja na predmetnim nekretninama, dok da je prije tog vremena živio u Rijeci, ali da je vikendima dolazio na Krk, u posjet svojoj baki i djedu, kada da je također znao vidjeti tužitelja, ali i njegove roditelje na tim česticama. Naveo je da se sjeća oca tužitelja, koji da je 1970-ih znao često sa magarcem ići na utužene čestice. Ne zna kako su roditelji tužitelja stekli predmetne nekretnine, ali zna da se uvijek govorilo kako predmetne čestice pripadaju Žužićima. O diobi i dogovoru tužitelja sa njegovom sestrom da ne zna ništa. Zna samo da tužitelju i njegovim prednicima nitko nikada nije osporavao posjed na utuženim nekretninama.

9. Iz iskaza tuženice Marije Bernobić, sestre tužitelja, proizlazi da su utužene čestice nekoć pripadale njezinom djedu Josipu Mršiću, koji da je umro 1970. godine.

Njega da je naslijedila njezina baka Mršić Lucija, koja je preminula 1977. godine. Oni da su imali troje djece Milohnić Maru, Mršić Ivana i Žužić Katu, majku svjedokinje i tužitelja. Tijekom saslušanja tuženica je u sudski spis dostavila izvod iz katastarskog plana iz 2021. i ortofoto snimku od 8. travnja 2026. iz koje dokumentacije proizlazi da je čestica 837/6 nekoć bila „gola“, zbog čega da se u vrijeme njezinih roditelja ista uglavnom koristila za obradu, tj. otac tuženice da je na njoj najčešće sadio krumpir, čestica 837/7 da je imala nešto stabala (njih desetak) i to da su uglavnom bile masline koje da su koristili njezini roditelji, dok da je čestica 837/8 bila šuma, slijedom čega da se koristila za sječu drva za ogrjev i slično. Nakon smrti njezinih roditelja, koji da su umrli sa razmakom od 40 dana, i to majka 22. veljače 2000., a otac 2. travnja 2000. godine, tuženica i tužitelj da su se međusobno podijelili i to na način da su utužene čestice pripale tužitelju. Nakon toga, brat tuženice, ovdje tužitelj, da je kultivirao predmetne nekretnine, i to na način da je posjekao šumu i svuda zasadio masline. Sada da je na terenu sveukupno 90 maslina. Tuženici da je poznato da je u katastarskom operatu bio upisan Milohnić Petar, a nakon njega njegova supruga Mare Milohnić. Mare Milohnić da je bila teta tuženice i tužitelja (sestra njihove majke), kojoj da je njezin otac (djed tuženice i tužitelja) dao na korištenje predmetne nekretnine, budući da su se Mare i Petar bavili poljoprivredom, međutim, nakon smrti djeda, predmetne nekretnine da su najprije pripale njegovoj supruzi (baki tuženice i tužitelja), a nakon njezine smrti, njihova djeca da su se podijelila, i to na način da su se prilikom te podjele teta Mare i majka tuženice zamijenile za čestice, tj. teta Mare da je od majke tuženice (i tužitelja) tom zamjenom dobila jedan teren blizu kuće, dok da je majka tuženice (i tužitelja) dobila predmetne čestice. Ta zamjena da je bila negdje 1978. ili 1979. godine. Od te diobe i zamjene roditelji tuženice (i tužitelja) da su kontinuirao u posjedu ovih nekretnina, kojeg da im nitko nikada nije osporavao.

10. Iz iskaza tužitelja Ivana Žužića proizlazi da se isti u cijelosti složio sa iskazom svoje sestre Marije Bernobić i da drugo nije imao šta iskazati.

11. Analizom svih dokaza provedenih u postupku i to kako pojedinačno, tako i u njihovoj ukupnosti, sukladno čl. 8 Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, dalje ZPP), ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja, kojeg isti temelji na institutu dosjelogosti, u cijelosti osnovan.

12. Prije svega valja navesti, a protivno shvaćanju tuženica Amande Nicole Masic i Kriste Page Masic, da iz činjenica utvrđenih tijekom postupka nedvojbeno proizlazi da tužitelj ima pravni interes za podnošenjem ove tužbe.

13. Naime, iz rezultata provedenog dokaznog postupka proizlazi da iako je posjednikom predmetnih nekretnina bila u katastru evidentirana teta tužitelja Mare Milohnić, a prije nje njezin suprug Petar Milohnić, da isti nisu bili u posjedu utuženih čestica od 1978. ili 1979. godine, budući da se tih godina majka tužitelja zamijenila sa svojom sestrom Marom Milohnić na način da je Mare Milohnić dobila jedan teren blizu kuće, a majka tužitelja utužene čestice. Ta činjenica proizlazi iz iskaza tuženice Marije Bernobić, pa kako tuženice Amanda Nicole Masic i Krista Page Masic tu činjenicu nisu osporile, niti dokazale drugačije, a preko svoje privremene zastupnice

su imale priliku sudjelovati na ročištu 8. travnja 2026., to je ovaj sud tu činjenicu o zamjeni i početku posjedovanja tužitelja, tj. njihovih roditelja na predmetnim česticama u cijelosti prihvatio kao istinitu. Osim toga, da tome nije tako, tj. da tužitelj, a prije njega njegovi roditelji ne polažu pravo na utužene čestice, to ovaj sud drži da bi tuženici koji su u ovoj tužbi označeni kao slijednici iza pok. Mare Milohnić zasigurno istu osporili, a što nisu učinili. Stoga, iako posjedovni list ima snagu javne isprave, ovaj sud drži da je tužitelj uspio tijekom postupka oboriti presumpciju istinitosti iz čl. 230. ZPP-a i dokazati ne samo da kao nasljednik svoje majke Kate (Katarine) Žužić ima pravni interes podnijeti ovu tužbu, već i da su njegovi roditelji od 1978./1979. u posjedu predmetnih čestica. Naime, iz iskaza svjedoka Dragana Petrovića, čija supruga je suvlasnica susjednog maslinika, proizlazi da je isti još 1970-ih godina znao viđati oca tužitelja kako sa magarcem odlazi na predmetne čestice, a što sve opravdava zaključak suda da su roditelji tužitelja od 1970-ih godina (točnije prema iskazu tuženice Marije Bernobić od 1978./1979.) u posjedu utuženih čestica. Nakon njihove smrti, naslijedili su ih tužitelj i njegova sestra Marija Bernobić, ovdje tuženica, koja je ne samo priznala tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja, već i u svojem iskazu dodatno pojasnila i potvrdila ne samo posjed na utuženim česticama, već i diobu sa svojim bratom, ovdje tužiteljem. U tom pravcu ovaj sud ne prihvaća navode tuženice Amanda Nicole Masic i Krista Page Masic da se dioba može dokazati isključivo pisanom ispravom, budući da nije neobično i neuobičajeno da sunasljednici svoju imovinu podijele usmeno, pogotovo u situaciji kada se radi o članovima obitelji između kojih postoji odnos povjerenja i poštovanja, kao što je to ovdje slučaj. Štoviše, postojanje diobe između tužitelja i tuženice Marije Bernobić proizlazi i iz sadržaja pravomoćnog rješenja o nasljeđivanju, poslovni broj O-110/14, koje je doneseno iza pok. Katarine Žužić, majke tužitelja, a u kojem je izričito navedeno da su predmetne čestice pripale tužitelju na temeljem zakona i sporazuma o diobi koji je očito postignut između nasljednika na ostavinskoj raspravi. Okolnost što su predmetne čestice navedene u rješenju o nasljeđivanju kao vanknjižna imovina pok. ostaviteljice, ne dira u zakonitost pobijanog rješenja, a kako to pogrešno smatraju tuženice, jer je odredbama čl. 5. i 129. Zakona o nasljeđivanju (Narodne novine br. 48/2003, 163/2003, 35/2005, 127/2013, 33/2015, 14/2019) propisano da nasljednik, u trenutku smrti ostavitelja, stječe ne samo vlasništvo, već i pravo na posjed nad cjelokupnom imovinom ostavitelja, što dakle uključuje ne samo knjižnu, već i izvanknjižnu imovinu ostavitelja. Što se tiče ostalih navoda u kojima su tuženice osporile zakonitost citiranog rješenja o nasljeđivanju, valja dodatno navesti da ovaj sud nije ovlašten ispitivati pravilnost i zakonitost pravomoćnog rješenja.

14. Slijedom svega naprijed navedenog, a budući je majka tužitelja preminula 2000.godine, to ovaj sud drži da je tužitelj, nakon njezine smrti, a temeljem dogovora sa sestrom Marijom Bernobić, od 2000. godine u samostalnom posjedu predmetnih čestica koje je prema iskazu svjedoka Dragana Petrovića i sestre Marije Bernobić kultivirao na način da je na njima posadio čak 90 stabala maslina. Prema ocjeni ovog suda, radi se o poštenom posjedu tužitelja i njihovih pravnih prednika, jer se sukladno čl. 18. st. 5. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine br. 91/1996, 68/1998, 137/1999, 22/2000, 73/2000, 114/2001, 79/2006, 141/2006, 146/2008, 38/2009, 153/2009, 90/2010, 143/2012, 152/2014, dalje ZV-a), poštenje pretpostavlja, a tuženice tu pretpostavku nisu uspjele oboriti tijekom postupka. Navedena pretpostavka postojala je i u vrijeme važenja Austrijskog općeg

građanskog zakonika (dalje OGZ), koji se primjenjuje temeljem Zakona o načinu primjene pravnih propisa donesenih prije 6. travnja 1941. (Narodne novine broj 73/91), budući je u pravnom pravilu iz paragrafa 326. OGZ-a bilo propisano da je pošten posjednik onaj tko drži stvar iz uzroka vjerojatnih da je njegova stvar koju posjeduje, dok je nepošteni posjednik onaj koji zna ili iz okolnosti mora misliti da je tuđa stvar koju posjeduje. U pravnom pravilu iz paragrafa 328 OGZ-a također stoji da će o tome je li način posjeda pošten ili nepošten, presuditi sudac u slučaju pravne rasprave, s tim da se u dvojbi uzima da je posjed pošten.

15. Stoga, na temelju svih prednje iznijetih utvrđenja, ovaj sud zaključuje da je tužitelj, preko posjeda svojih pravnih prednika (roditelja), u poštenom posjedu utuženih čestica još od 1978./1979. godine. S obzirom na početak dosjedanja, to se u konkretnom slučaju primjenjuju pravna pravila OGZ-a, sve sukladno čl. 388. st. 2. ZV-a. Naime, u pravnim pravilima iz paragrafa 1460. - 1477. OGZ-a u bitnom stoji da dosjedatelj mora imati stvar u posjedu, da njegov posjed mora biti zakonit, pošten i istinit, te da isti mora trajati kroz cijelo vrijeme koje je zakonom određeno. Navedeno znači da posjednik ne smije posvojiti stvar silom ili lukavstvom ili potajno (paragraf 1464. OGZ-a), da mora biti pošten (paragraf 1463. i 326. OGZ-a) i da se posjed mora temeljiti na naslovu koji bi bio dovoljan da se zadobije vlasnost da je ova pristojala predavaocu (paragraf 1461. OGZ-a), time da onaj tko dosjelost svog posjeda temelji na vremenu od 30 ili 40 godina nije dužan dokazivati zakoniti način stjecanja (paragraf 1477. OGZ-a). Međutim, načelnim mišljenjem Proširene opće sjednice Saveznog Vrhovnog suda, broj 3/60 od 4. IV. 1960., taj je rok (30 godina) smanjen na 20 godina, i to bez potrebe dokazivanja zakonitosti posjeda.

16. Računajući dakle trajanje posjeda tužitelja od 1978./1979. godine, dosjedanje je u konkretnom slučaju završilo 1998/1999., kada je snazi već bio ZV. Međutim, kako je predmetni rok pretežito protekao u vrijeme važenja OGZ-a (i Zakona o vlasničkopравnim odnosima), to je tužitelj temeljem ranije citiranih odredbi OGZ-a stekao pravo vlasništva na utuženim česticama.

17. Kako je u vrijeme kada je završilo dosjedanje na utuženim nekretninama, majka tužitelja još uvijek bila živa, to je tužitelj, nakon njezine smrti, a temeljem dogovora sa tuženicom Marijom Bernobić, naslijedio ne samo posjed, već i pravo vlasništva na predmetnim nekretninama.

18. Slijedom navedenog, valjalo je prihvatiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja, kojeg je tužitelj precizirao na posljednjem ročištu 8. travnja 2026., te odlučiti kao u izreci ove presude. U odnosu na tuženicu Mariju Brnabić donesena je presuda na temelju priznanja, sve sukladno čl. 331. ZPP-a, budući je ista na izričit način priznala tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja, a pritom nije utvrđeno da bi se radilo o nedopuštenim raspolaganjima tuženice u postupku (čl. 3. st. 3. ZPP-a).

19. Kako tužitelj nije potraživao troškove postupka, to mu isti nisu niti dosuđeni. O troškovima privremenog zastupnika koji su predujmljeni po tužitelju, bit će odlučeno naknadno u posebnom rješenju.

U Krku 21. travnja 2026.

Sutkinja

Natalija Denona

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi u roku od 15 dana od primitka ove presude, preko ovog suda, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

Broj zapisa: **9-30886-cf02d**

Kontrolni broj: **0b3a2-7af35-0092b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Crikvenici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.